

Dubrovačka se je republika razvijala između moćne Venecije i još moćnijeg Tuskog imperija. Danas baštinimo prelijepi grad koji se može uspoređivati sa ostalim najljepšim mediteranskim gradovima. Njegova povijest i bogatstvo kao i diplomatska umješnost bili su dio tada razvijenog svijeta.

Danas je Dubrovniku namjenjena uloga turističke meke koja bi, zbog svojeg ugleda, morala osigurati dostatna devizna sredstva za podmirenje mnogih deviznih obveza koje smo skupljali tijekom proteklih godina i koje, nažalost, danas postaju preteški teret cijeloj državi.

Recesija, zapravo kriza, po prirodi stvari, odražava se na učinke u turizmu, jer je on, u slučaju Hrvatske, zapravo izvozni proizvod i, prema tome, izravno ovisi o stanju globalnog gospodarstva.

U tim i takvim uvjetima bilo bi za očekivati da postoji široka i intenzivna akcija, u turizmu općenito i Dubrovniku posebno, kako bi se spasilo što se spasiti dade. Međutim, Dubrovnik još nije zahvatila sezona i stječe se dojam kao da je podsezona u kojoj ima nešto gostiju ali oni su rijetki i starije životne dobi. Ploveći hoteli koji pristaju nanose više nemira nego što podižu „turističku temperaturu”. Hoteli sa pet zvjezdica su gotovo prazni i, po mišljenju turističkih radnika, vlada nepodnošljivo mrtvilo.

Kod građana to povećava nelagodu i zabrinutost. Ako izostane turistička žetva u Dubrovniku tada će cijela godina do nove sezone za dubrovčane biti tumorna bez obzira da li sija sunce ili pada kiša. Pojedini ugostitelji na to i takvo stanje odgovaraju povećanjem cijena čime samo dolijevaju ulje na vatru u pogledu privlačenja turističkih gostiju.

O slaboj turističkoj sezoni riječito govore prazna parkirališna mjesta na aerodromu koji je u rekonstrukciji i čija današnja tehnološka organizacija nije primjerena gradu takvog ugleda. Neljubaznost koju sam identificirao dodatno otvara nova pitanja što se to događa u hrvatskom društvu i nije li vrijeme da spoznamo svoje nezavidno stanje i da ga pokušamo riješiti. Danas nitko ne spori da potrošači moraju dobiti fer protuvrijednost za svoj novac i da quasi monopoli znače, u konačnici, gubitak za sve.

Ako je u Dubrovniku tako loše, kako li je tek u Dalmaciji? Cijenim da bi rezultati mogli biti za više od deset postotnih poena lošiji nego što su to bili prošle godine. Imajući u vidu nelinearnost učinaka, zbog fiksnih troškova, moguće je zaključiti da bi jesen, kad se učine obračuni, mogla biti, što se turizma tiče, tragična.

Nije dovoljno imati samo prirodne ljepote. Potrebno je puno više kako bi ovu spasonosnu granu po solventnost hrvatskog gospodarstva, ali i države u cjelini, učinili učinkovitom. Restriktivni zakoni kao što je zabrana puštenja i rada nedjeljom nisu samo besmisleni već pokazuju našu nespremnost da spoznamo probleme i da primjereno odgovorimo na prisutnu krizu.